

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci

žalobce: **M. S.**
bytem Ž., H.
zastoupen JUDr. Josefem Vostrejšem, advokátem
sídlem Wenzigova 5, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **policejní prezident,**
sídlem Strojnická 27, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 31. 5. 2013, č. j. PPR-9964-25/ČJ-2009-990131,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobou ze dne 16. 3. 2013 se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo částečně změněno, avšak v podstatných

rysech potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále též „služební funkcionář“) ve věcech kázeňských č. 65/2009 ze dne 17. 3. 2009. Tímto rozhodnutím byl žalobce dle ustanovení § 189 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o služebním poměru“) a § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „přestupkový zákon“) uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

[2] Žalobce úvodem připomněl, že žalovaný o jeho odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře v minulosti již jednou rozhodl, rozhodnutí č. j. PPR-9964-9/ČJ-2009-99KP ze dne 20. 7. 2009 nicméně následně zrušil Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 7 Ca 210/2009-52 ze dne 22. 2. 2013 a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

[3] Dopisem ze dne 22. 3. 2013 následně žalovaný oznámil právnímu zástupci žalobce složení senátu poradní komise policejního prezidenta a možnost požádat o doplnění senátu o člena odborové organizace. Následujícím dopisem ze dne 29. 3. 2013 vyrozuměl žalovaný zástupce žalobce o místě konání a termínech výsledků svědků, stanovených na dny 15. a 16. 4. 2013. Protože v důsledku změny telefonního čísla byly pokusy zástupce žalobce o kontakt se žalobcem neúspěšné, dozvěděl se žalobce o obou přípisech žalovaného teprve 5. 4. 2013 poté, kdy svého zástupce v reakci na jeho písemnou výzvu sám kontaktoval.

[4] Dne 8. 4. 2013 zástupce žalobce požádal žalovaného, aby byl senát poradní komise doplněn o člena odborové komise. Následně dne 10. 4. 2013 žalobce ze své osobní emailové adresy zaslal předsedkyni senátu poradní komise omluvu z účasti na plánovaných výsledcích ze zdravotních důvodů, které doložil dvěma lékařskými zprávami, a požádal o odročení výsledků, neboť se jich chtěl osobně účastnit. Zároveň žalovaný dopisem ze dne 10. 4. 2013 informoval zástupce žalobce o tom, že byl senát poradní komise k jeho žádosti doplněn o člena odborové organizace JUDr. P. T.

[5] Dne 12. 4. 2013 se z účasti na výsledcích omluvil též zástupce žalobce, a to s poukazem na nepřítomnost žalobce, který chtěl být výsledkům osobně přítomen. Žalovaný dopisem ze dne 15. 4. 2013 zástupci žalobce sdělil, že s ohledem na plnou moc udělenou mu žalobcem není osobní nepřítomnost žalobce důvodem pro odložení výsledků – výsledky následně provedl v původně plánovaných termínech bez přítomnosti žalobce či jeho právního zástupce.

[6] Žalobce zdůraznil, že se za vinu mu kladenými přestupky nikdy nesouhlasil, a že se výsledků kolegů chtěl osobně účastnit a využít svého práva klást svědkům otázky. Toto jeho právo bylo původně porušeno služebním funkcionářem, nyní mu jej však odepřel též odvolací orgán. Ačkoli totiž dle § 172 odst. 2 zákona o služebním poměru jedná zmocněnec jménem zastoupeného a ze zastoupení vznikají práva přímo zastoupenému, nelze dle žalobce dovodit „*splynutí zmocněnce a zmocněného*“. Zmocněnec nebyl na místě údajného přestupkového jednání přítomen, nemůže tedy svědkům klást otázky v rozsahu, v jakém je toho schopen výlučně žalobce. Zároveň žalobce upozornil, že se doposud ke všem jednáním dostavoval a řízení nijak neztěžoval ani nezpůsoboval jeho průtahy.

[7] Žalobce dále namítl, že svědkyně V. V. byla předvolána způsobem, který jí v podstatě neumožňoval se výsledku zúčastnit. Ačkoli je totiž na předvolání uvedeno

datum 29. 3. 2013, z razítka provozovatele poštovních služeb je zřejmé, že zásilka byla k poštovní přepravě podána až v pátek dne 5. 4. 2013. Zásilka došla dne 9. 4. 2013, a protože adresátka nebyla zastižena, byla jí do schránky vhozena výzva k vyzvednutí zásilky. Svědkyně si zásilku vyzvedla dne 23. 4. 2013, tedy až po proběhnuvším výsledku (dne 16. 4. 2013), a následně dopisem žalovanému ze dne 27. 4. 2013 omluvila svou neúčast šestinedělním a požádala o náhradní termín konání výsledku, který se však nikdy neuskutečnil. Žalobce v této souvislosti uvedl, že V. V. byla mezi předvolanými svědky jedinou civilní osobou, a její výpověď nelze dle jeho názoru pominout poznámkou, že byl skutkový stav dostatečně zjištěn i bez jejího výsledku, jak to učinil žalovaný na str. 5 svého rozhodnutí. Poukázal přitom na čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[8] Nakonec žalobce namítl, že na jednání senátu poradní komise policejního prezidenta se nedostavil člen odborové organizace, jehož přítomnost žalobce k výzvě žalovaného požadoval.

[9] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a dále aby žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v řízení byl skutkový stav zjištěn v rozsahu, který byl pro rozhodnutí ve věci nezbytný, a o němž nebyly důvodné pochybnosti. Výsledky provedenými ve dnech 15. a 16. 4. 2013 byla odstraněna vada řízení, která byla důvodem pro zrušení předchozího rozhodnutí o odvolání žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 210/2009-52 ze dne 22. 2. 2013. Zákon o služebním poměru dle názoru žalovaného nevyžaduje obligatorní přítomnost účastníka řízení u výsledku, k přítomnosti by mu však měla být dána příležitost. V daném případě byl zástupce žalobce prokazatelně o výsledcích informován s předstihem dopisem předsedkyně senátu poradní komise policejního prezidenta ze dne 29. 3. 2013. Ačkoli se žalobce z účasti na výsledcích ze zdravotních důvodů omluvil, jeho práva mohl efektivně uplatňovat jeho zástupce. Kromě toho měl žalobce příležitost seznámit se s podklady rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění – z úředního záznamu senátu poradní komise policejního prezidenta ze dne 20. 5. 2013 je patrné, že se jednání senátu poradní komise účastnil substitut zástupce žalobce a byl mu poskytnut k nahlédnutí spis obsahující mj. záznamy o výsledcích svědků. Substitut žalobce se však po prostudování spisu k věci nevyjádřil. Za daných okolností nebylo dle názoru žalovaného zasaženo do práva žalobce účastnit se výsledků svědků.

[11] Žalovaný dále uvedl, že svědkyně V. V. byla z výsledku omluvena, avšak i bez jejího výsledku byl skutkový stav zjištěn dostatečně. Nepřítomnost člena odborové organizace JUDr. P. T. na jednání senátu poradní komise policejního prezidenta nemůže mít na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv – případné stanovisko zástupce odborové organizace není pro policejního prezidenta jakkoli závazné.

[12] Závěrem vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[13] Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že názor žalovaného o možnosti efektivního uplatňování práv na výsledcích svědků prostřednictvím právního zástupce nesdílí. Právní zástupce je schopen reagovat pouze na skutečnosti, které jsou obsahem

spisu, avšak právě tyto skutečnosti žalobce popírá. Žalobce tak trval na tom, že bylo porušeno jeho právo osobně se účastnit výsledku svědků. Žalobce se s žalovaným neshodl, ani pokud šlo o neprovedení výsledku svědkyně V. V. – v této souvislosti zopakoval, že byla jedinou civilní osobu mezi předvolanými svědky. Závěrem žalobce vyvracel též názor žalovaného, že nepřítomnost zástupce odborové organizace na jednání senátu poradní komise policejního prezidenta nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že účast odborových orgánů na projednávání sporů je v civilizované společnosti tradičním historickým výdobytkem, jehož účelem je ochrana slabší strany. Dle § 198 zákona o služebním poměru má odborová organizace právo mj. k tomu, aby mohla projednat a zaujmout stanovisko k návrhům rozhodnutí týkajících se skončení služebního poměru. Pokud se žalovaný s nepřítomností zástupce odborové organizace vypořádal poznámkou, že jeho stanovisko není pro služebního funkcionáře závazné, dal najevo, že nemíní vyslyšet názor odborové organizace, ba že právo na projednání věci odborovou organizací bylo porušeno.

[14] Ze správního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti:

[15] Dne 28. 12. 2008 a dne 13. 1. 2009 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení dle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru o jeho jednání naplňujícím znaky přestupku.

[16] Rozhodnutím služebního funkcionáře ve věcech kázeňských č. 65/2009 ze dne 17. 3. 2009 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 27. 12. 2008 okolo 1:00 hodin řídil v Praze 6, ulici Bělohorská směrem z centra své osobní motorové vozidlo po tramvajovém pásu, nereagoval na znamení autohlídky Policie ČR k zastavení rozsvícením nápisu „STOP“ a před hlídkou ujížděl. Křižovatku projel na červený světelný signál a v průběhu pronásledování překračoval maximální povolenou rychlost. Po zastavení vozidla na žádost hlídky nepředložil doklady potřebné k řízení a odmítl se podrobit vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, a dále se žalobce dne 12. 1. 2009 okolo 12:12 hodin bez vážného důvodu bezprostředně po vystoupení z vozu v Praze 6 u McDonaldu v ulici Skuteckého odmítl podrobit vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem. Proto mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti asistent.

[17] Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání dne 7. 4. 2009 s doplněním ze dne 27. 4. 2009. V něm mj. namítl, že mu v rozporu s ustanovením § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru nebyla dána možnost klást otázky svědkům, resp. být přítomen výpovědi svědků.

[18] Rozhodnutím č. j. PPR-9964-9/ČJ-2009-99KP ze dne 20. 7. 2009 žalovaný rozhodnutí služebního funkcionáře částečně změnil a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Rozsudkem č. j. 7 Ca 210/2009-52 ze dne 22. 2. 2013 Městský soud v Praze uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil. Soud dospěl k závěru, že se skutková zjištění žalovaného opírala o vadně provedené výsledky svědků, o kterých žalobce nebyl v rámci práva na obhajobu dle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru vyrozuměn a na kterých tedy ani nebyl přítomen, přestože tomu nebránila žádná objektivní skutečnost. Soud dále konstatoval, že další „výsledky“ svědků probíhaly formou podání vysvětlení dle § 61 odst. 1. zákona č. 273/2008 Sb., o policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, jimž

žalobce taktéž nebyl přítomen, čímž bylo taktéž porušeno jeho právo dle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru.

[19] Dopisem ze dne 22. 3. 2013 oznámil žalovaný právnímu zástupci žalobce složení senátu poradní komise policejního prezidenta a informoval jej o možnosti požádat o doplnění senátu o člena odborové organizace. Následně dopisem ze dne 29. 3. 2013 vyrozuměl žalovaný právního zástupce žalobce o místě konání a termínech výsledků svědků, stanovených na dny 15. a 16. 4. 2013.

[20] Dne 8. 4. 2013 požádal žalobce o doplnění senátu poradní komise policejního prezidenta o člena odborové organizace. Následně byl 10. 4. 2013 předsedou poradní komise policejního prezidenta informován o tom, že byl senát poradní komise doplněn o JUDr. P. T.

[21] Dne 9. 4. 2013 učinil provozovatel poštovních služeb pokus o doručení předvolání k výsledku svědkyni V. V. Protože adresátka nebyla zastižena, byla jí ve schránce zanechána výzva s poučením a předvolání bylo uloženo na poštovní pobočce a připraveno k vyzvednutí od 9. 4. 2013. Svědkyně V. V. si předvolání vyzvedla dne 23. 4. 2013 a následně se 27. 4. 2013 z výsledku dodatečně omluvila. Jako důvod uvedla poporodní šestinedělí, a doložila zprávu o rodičce s datem porodu 23. 3. 2013.

[22] Dne 10. 4. 2013 se žalobce omluvil z účasti na plánovaných výsledcích ze zdravotních důvodů, které doložil lékařskými zprávami. Zároveň žalovanému sdělil, že chce být u výsledků svědků osobně přítomen. Dne 11. 4. 2013 žalovaný informoval právního zástupce žalobce, že bere na vědomí omluvu žalobce z účasti na výsledcích, zároveň ovšem upozornil, že zplnomocněný právní zástupce žalobce řádnou omluvu z výsledků nepředložil, pročez nebyl shledán důvod k odkladu výsledků. Dopisem ze dne 12. 4. 2013 se z účasti na výsledcích svědků omluvil též právní zástupce žalobce. Jako důvod uvedl záměr žalobce účastnit se výsledků osobně (po boku svého právního zástupce), který však ve stanovených termínech nebude moci ze zdravotních důvodů naplnit. Právní zástupce žalobce proto požádal o pozdější termín výsledků. Dne 15. 4. 2013 žalovaný právního zástupce žalobce opětovně informoval, že s ohledem na plnou moc udělenou mu žalobcem není nepřítomnost žalobce důvodem pro odložení termínu plánovaných výsledků.

[23] Ve dnech 15. a 16. 4. 2013 proběhly plánované výsledky svědků za nepřítomnosti žalobce či jeho právního zástupce. Dne 22. 4. 2013 právní zástupce žalobce v odpovědi na dopis žalovaného ze dne 15. 4. 2013 zopakoval, že žalobce trval na své osobní účasti na výsledcích. Uskutečnění výsledků s odkazem na možnost přítomnosti právního zástupce považoval za omezení práv žalobce.

[24] Dne 13. 5. 2013 se dle úředního záznamu č. j. PPR-9964/ČJ-2009-990131 dostavil zástupce žalobce k nahlédnutí do správního spisu. Po prostudování spisu zástupce žalobce uvedl, že trvá na svém podání ze dne 12. 4. 2013, tedy na provedení výsledků v náhradním termínu. Zároveň byl zástupce žalobce informován o termínu jednání senátu poradní komise policejního prezidenta dne 20. 5. 2013.

[25] Dne 15. 5. 2013 byl JUDr. P. T. zaslán návrh doporučení senátní komise policejního prezidenta v dané věci. Prostřednictvím emailu s uvedeným návrhem JUDr. P. T. vyslovil souhlas a zároveň se omluvil z jednání senátu poradní komise dne 20. 5. 2013.

[26] Dne 20. 5. 2013 se uskutečnilo jednání senátu poradní komise policejního prezidenta, jehož se neúčastnil člen senátu JUDr. P. T. Dle záznamu v závěru doporučení byl však JUDr. P. T. s doporučením seznámen, pouze z důvodu služební cesty k němu nemohl připojit svůj podpis.

[27] Dne 31. 5. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

[28] Při jednání soudu dne 6. 12. 2017 zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Po konstatování obsahu správního spisu k dotazu soudu zástupce žalobce navrhl provedení dalších důkazů, a to videozáznamem obou služebních zákroků pořízeného kamerou ze služebního vozidla, záznamem z kamery před Místním oddělením PČR Praha – Řepy, záznamem z kamerového systému v jednotlivých ulicích, záznamem z radarových systémů umístěných po Praze a výsledkem svědků již vyslechnutých, či navržených v řízení před správním orgánem. K dotazu soudu, k jakému žalobnímu bodu se uvedené důkazní návrhy vztahují, zástupce žalobce uvedl, že k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Městský soud v Praze navržené důkazy neprovedl, neboť přesahovaly předmět přezkumu vymezený uplatněnými žalobními body. Žaloba sice obecně v úvodní části konstatovala, že je namítáno nesprávné, resp. nedostatečné zjištění skutkového stavu, nicméně v konkrétních skutkových a právních námitkách, jež tvořily obsah žalobních bodů, byla namítána nemožnost žalobce klást svědkům otázky, nevyslechnutí svědkyně V. a neúčast zástupce odborové organizace při jednání poradní komise. Žádné jiné konkrétní námitky vůči obsahu skutkových zjištění, k nimž by bylo relevantní navržené důkazy provádět, v žalobě uplatněny nebyly a nestalo se tak ostatně ani při jednání soudu.

[29] Městský soud v Praze proto žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu přezkoumal pouze v rámci řádně uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, jaký tu byl v době rozhodování správních orgánů, a shledal, že žaloba není důvodná.

[30] Žalobce na prvním místě namítal, že žalovaný pochybil, pokud provedl výsledky svědků ve dnech 15. a 16. 4. 2013, ačkoli se z nich žalobce řádně omluvil a zároveň vyjádřil záměr se výsledků osobně účastnit. Dle názoru žalobce bylo povinností žalovaného plánované výsledky přeložit na jiný termín bez ohledu na skutečnost, že právní zástupce žalobce se výsledku účastnit mohl, resp. že se z výsledků omluvil právě s poukazem na absenci svého klienta, který jim chce být osobně přítomen.

[31] Uvedená námitka není důvodná. Městský soud v Praze na prvním místě poznamenává, že žalobce v uvedené námitce nijak nekonkretizoval, s jakými zákonnými ustanoveními je výše shrnutý postup žalovaného v rozporu. Žalobce pouze obecně v úvodu a v závěru žaloby vyjádřil názor, že postupem žalovaného byla podstatě porušena ustanovení o řízení před správním orgánem, což mělo mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Jak přitom uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku, č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, žalobní bod „je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na

místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

[32] Žalobce zjevně vychází z přesvědčení, že mu svědčí právo účastnit se výslechu svědků osobně, a že toto právo nelze uspokojit ani možností přítomnosti právního zástupce žalobce, neboť jeho zplnomocněním nedochází „ke splynutí zmocnění a zmocněného“. S ohledem na skutečnost, že se právní zástupce žalobce z účasti na výsleších svědků ve dnech 15. a 16. 4. 2013 omluvil právě z důvodu absence svého klienta, závisí na případné správnosti uvedeného žalobcova názoru též odpověď na otázku, zda se právní žalobce z výslechů omluvil řádně, či nikoli.

[33] Městský soud v Praze je ovšem toho názoru, že žalobci v daném případě právo být výslechu svědků přítomen osobně nesvědčilo. V podstatných rysech analogickým případem se v minulosti již zabýval Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku č. j. 8 As 53/2013-37 ze dne 23. 12. 2013. V uvedené věci se jednalo o případ, v němž správní orgán doručil předvolání k ústnímu jednání pouze zástupci obviněného z přestupku, který se následně prostřednictvím svého právního zástupce z ústního jednání těsně před termínem jeho konání omluvil s tím, že má zájem se jednání zúčastnit, přičemž zástupce obviněného z přestupku uvedl, že jeho účast postrádá bez přítomnosti jeho klienta smysl. Nejvyšší správní soud uvedl, že „v případě ústního jednání není pro uplatnění procesních práv účastníka řízení nezbytná jeho osobní účast. Povaha těchto práv nevyžaduje osobní úkon účastníka, ale účastník může tato práva uplatnit prostřednictvím svého zástupce, který může navrhnout důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, klást svědkům otázky atd. Z úkonů zástupce pak vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (§ 34 odst. 1 správního řádu). Podmínka osobní účasti obviněného při jednání nevyplývá ani z čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý obviněný právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru. Pokud je tedy obviněný zastoupen, zpravidla postačí, pokud se ústního jednání zúčastní pouze jeho zástupce. Osobní účast obviněného, který je zastoupen, by byla vyžadována pouze tehdy, vyvstala-li by potřeba jej vyslechnout z důvodu zjištění skutkového stavu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že správní orgán může požadovat osobní konání zastoupeného v řízení jen tehdy, je-li k tomu oprávněn na základě zákona. Správní orgán tedy může účastníka předvolat k výslechu pouze tehdy, pokud je jeho osobní účast nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu.“

[34] Problematikou osobní účasti obviněného na výsleších svědků se z hlediska požadavků Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v minulosti zabýval též Evropský soud pro lidská práva ve svém rozhodnutí ze dne 19. 12. 1989 ve věci K. proti Rakousku (stížnost č. 9783/82, řada A č. 168). V něm soud v odstavci č. 91 dovodil (nadto v kontextu požadavku na osobní přítomnost obviněného při výslechu svědků v trestním řízení), že „pro účely čl. 6 odst. 3 písm. d) [Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod] musí být pan K. ztotožněn se svým právním zástupcem, který jednal jeho jménem (...).“¹

¹ „For the purposes of Article 6 § 3 (d) (art. 6-3-d) Mr K. must be identified with the counsel who acted on his behalf...“

[35] Nejvyšší správní soud dále v rozsudku č. j. 4 As 120/2014-21 ze dne 24. 7. 2014, zabývajícím se taktéž v podstatných rysech obdobným případem, jednoznačně vyslovil závěr, že „[n]emožnost účasti žalobce u ústního jednání zapříčiněná jeho nemocí [...] nebyla způsobila omluvit také nepřítomnost jeho zástupce, který mohl a měl všechna práva účastníka řízení vykonat za žalobce“.

[36] Uvedené závěry je dle Městského soudu v Praze aplikovat též v nyní posuzovaném případě, a to tak, že osobní účast žalobce na výsledích svědků nebyla z hlediska uplatnění jeho procesních práv nezbytná, neboť je mohl uplatnit prostřednictvím svého právního zástupce, který byl o termínu konání výsledku vyrozuměn. Na tuto skutečnost byl ostatně právní zástupce žalobce upozorněn v dopise žalovaného ze dne 11. 4. 2013. S ohledem na uvedené pak nelze ani omluvu právního zástupce žalobce z výsledků svědků považovat za řádnou, neboť jako jediný důvod své nepřítomnosti uvedl nepřítomnost svého klienta, který se chce výsledků účastnit osobně. Za daných okolností tedy žalovaný nijak nepochybil, provedl-li výsledky svědků v původně stanovených termínech a v nepřítomnosti žalobce či jeho právního zástupce.

[37] Žalobce dále namítal, že svědkyně V. V. byla k výsledku předvolána takovým způsobem, aby výsledek zmeškala. Neprovedení jejího výsledku nemohl žalovaný dle žalobce ospravedlnit poukazem na skutečnost, že skutkový stav byl i tak zjištěný dostatečně, neboť svědkyně V. V. byla mezi svědky jedinou civilní osobou.

[38] Ani tato námitka žalobce není důvodná. Žalobci lze sice přisvědčit v tom, že svědkyně V. V. byla žalovaným k výsledku předvolána způsobem, který připouštěl situaci (která v daném případě ostatně také nastala), za které by se svědkyně k výsledku nikoli vlastní vinou nemohla dostavit, neboť by se o jeho konání dozvěděla až po příslušném termínu. V této souvislosti je však třeba dle názoru Městského soudu v Praze brát na zřetel dvě významné skutečnosti. Svědkyně V. V. by se k výsledku v daném termínu nemohla dostavit ani tehdy, pokud by jí bylo předvolání doručeno s dostatečným předstihem, resp. pokud by si jej stihla na pobočce provozovatele poštovních služeb vyzvednout přede dnem konání výsledku. Jak je totiž zřejmé ze správního spisu, svědkyně se z účasti na výsledku dodatečně omluvila z důvodu trvajícího poporodního šestinedělí. Zároveň měl správní orgán pro případ, že by výsledek V. V. považoval za nezbytný k dostatečnému zjištění skutkového stavu, zcela samozřejmě možnost svědkyni předvolat znovu.

[39] Jak však žalovaný (byť poněkud stručně) konstatoval ve svém rozhodnutí, skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně i bez provedení výsledku svědkyně V. V. Městský soud v Praze se s tímto názorem žalovaného ztotožňuje, a naopak nemůže přisvědčit námitce žalobce, že výsledek svědkyně V. V. byl pro dostatečné zjištění skutkového stavu nezbytný. Žalobce tento svůj názor opírá o skutečnost, že byla V. V. jedinou civilní osobou ze všech předvolaných svědků, aniž by však podrobněji rozvedl, v čem konkrétně tato skutečnost činí v daném případě její výpověď nepostradatelnou.

[40] Zjištění všech důležitých okolností ve správním řízení je povinností správního orgánu a on je také tím, kdo určuje, jaké důkazy v řízení budou provedeny a tím, kdo provedené důkazy v jejich vzájemné souvislosti hodnotí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 54/2009-56 ze dne 19. 10. 2010 či rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 259/2016-33 ze dne 22. 2. 2017). Svědkyně V. V. měla vypovídat

k přestupku, jehož se měl žalobce dopustit dne 27. 12. 2008. Z celkem devíti provedených výslechů ve dnech 15. a 16. 4. 2013 se jich osm týkalo právě tohoto přestupkového jednání žalobce. Dva z vyslechnutých svědků k předmětnému jednání žalobce navíc vypovídali z pozice jeho spolujezdců, tedy pozice, z níž měla o události vypovídat též svědkyně V. V. Dle názoru soudu přitom není podstatné, že dva vyslechnutí svědci-spolujezdci byli policisty mimo službu, zatímco svědkyně-spolujezdkyně V. V. byla civilní osobou. Žalobce měl ve své žalobě učinit zřejmým, v čem spatřuje význam této skutečnosti, a případně také doplnit, ve vztahu k jakému aspektu žalovaným zjištěného skutkového stavu měla hrát výpověď V. V. roli. Žalobce se nicméně ve své žalobě omezil na námitky procesních pochybení žalovaného, aniž by ovšem jím zjištěný skutkový stav jakkoli rozporoval. Za daných okolností není dle Městského soudu v Praze důvod se domnívat, že by byla výpověď V. V. s to zpochybnit skutkový stav zjištěný na základě výpovědí osmi svědků, ústního jednání s žalobcem i úředních záznamů policistů provádějících služební zákroky, tím méně pak, že by toho byla s to z důvodu postavení svědkyně jako civilní osoby.

[41] Poslední námitka žalobce se týkala absence zástupce odborové organizace na jednání senátu poradní komise policejního prezidenta, ačkoli o ni žalobce žádal a ačkoli byl JUDr. P. T. učiněn členem uvedené komise.

[42] Městský soud v Praze k tomu poznamenává, že ustanovení § 198 zákona o služebním poměru, na který ostatně odkazuje ve své replice také žalobce, koncipuje účast odborové organizace v poradních orgánech služebních funkcionářů, resp. možnost projednat a zaujmout stanovisko k návrhům rozhodnutí týkajících se skončení služebního poměru, jako právo svědčící právě této organizaci, jehož ovšem, jak přímo předpokládá § 198 odst. 2 zmíněného zákona, nemusí využít. Služebnímu funkcionáři pak zákon v ustanovení § 198 odst. 4 stanoví povinnost, aby odborová organizace mohla oprávnění, která jí zákon stanoví, uskutečňovat.

[43] V nyní posuzovaném případě byl rozhodnutím předsedy poradní komise policejního prezidenta č. j. PPR-9964-17/ČJ-2009-990131 ze dne 10. 4. 2013 senát poradní komise rozšířen o zástupce odborové organizace JUDr. P. T. Dle správního spisu byl zástupci odborové organizace dne 13. 5. 2013 sdělen termín ústního jednání senátu poradní komise, a následně mu byl dne 15. 5. 2013 doručen k vyjádření návrh doporučení senátu poradní komise. Ve své odpovědi prostřednictvím emailové zprávy z téhož dne zástupce odborové organizace vyjádřil s návrhem doporučení bezvýhradný souhlas, z jednání senátu poradní komise se však omluvil. Jednání konaného dne 20. 5. 2013 se pak skutečně nezúčastnil, a to dle připojeného záznamu z důvodu služební cesty. Nepřítomnost zástupce odborové organizace na ústním jednání senátu poradní komise tedy nebyla důsledkem jakési zlovolnosti žalovaného, nýbrž zcela dobrovolným rozhodnutím tohoto zástupce, který nadto s návrhem doporučení vyslovil souhlas nejprve emailovou zprávou ze dne 15. 5. 2013, a následně i telefonicky, což je zřejmé z ručně psaného záznamu v závěru doporučení senátu poradní komise zaslaném žalovanému. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný dostal své povinnosti dle § 198 odst. 4 zákona o služebním poměru a neúčast zástupce odborové organizace na ústním jednání senátu poradní komise policejního prezidenta nepředstavovala procesní pochybení a nijak nezasáhla (tím méně s intenzitou způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí) do práv žalobce. I poslední žalobní námitka je tedy dle názoru Městského soudu v Praze nedůvodná.

[44] Protože žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[45] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení nebyl úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. prosince 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: K.